

GY. SZABÓ ANDRÁS
Balassi-triptychon

„Anno 1594 die 19. Maii, Esztergom vára vívásakor, midőn ostromnak mentenek az vízvárnak, lőtték meg Balassi Bálint uramat az ostromon. Minden két combján által ment az golóbis, de csontot és izet nem sértett. Vesztette az barbély, Mátyás hercegé, nem akarván szót fogadni az magyar barbélyoknak, holt meg hertelen die 30. eiusdem.”

A költő sebesülésének és halálának tényét apja bibliájába ekként jegyezte fel a rokon Balassi Zsigmond. A tudósítás szerint Mátyás főherceg felcsere rosszul végzi munkáját, vérmérgezés lép fel, a seb üszkösödni kezd, és tizenegy napi embertelen szenvedés után beáll a halál. Ebben a tizenegy napban még van Balassinak akkora lelki késztetése, fizikai ereje, hogy hozzáfog és lefordítja, jobban mondva átkölti Dávid király 50. zsoltárát (a Vulgatában az 51. zsoltár), s aztán hagyatkozik, végrendelkezik, fiát Mátyás főherceg oltalmába ajánlja és búcsút vesz életétől. Férfiúhoz illőn, magát Isten kegyelmébe adva.

Rimay Jánosra, a tanítványra vár a fájdalmas kötelesség, hogy egy méltó versben, az irodalomtörténet által *Balassi-epicédium*ként emlegetett és számon tartott, széles horizontú gyászkölteményben emlékezzen meg a két testvér haláláról.

A dráma ugyanis nem ér véget 1594. május 30-án, hanem folytatódik a nyár derekán, július hónapban Debrecen alatt, ahol Balassi testvéröccse, Ferenc hal meg, ugyancsak a haza védelmében. A fivéreket együtt helyezik örök nyugalomra a Liptó megyei Hibbén, a család sírboltjában. A tragédia után két évvel, 1596-ban Vizsolyban megjelenik Rimay Epicédiuma.

Legújabb kori líránkból három rövid lélegzetű verset választottunk, melyek Balassi életének vég felé tartó napjait triptychonként fogják keretbe, s apró eltérésekkel ugyanannak az idősíknak eseménysorát jelenítik meg. Az elsőül megidézett költemény, Utassy József verse, az *Ad notam: Balassi Bálint*, mely a költő *Ragadozó Föld* című kötetében, a *Csigolyák csendélete* ciklusában található.

Utassy a Balassi-epigrammák formai szabályait követve, a költőelőd sorshelyzetére hangolódva komponálja hatsorosát. A személyes, emberi létezés egyszeri, soha meg nem ismétlődő pillanatában születik a költemény, abban a helyzetben, melyben az ember élete megmásíthatatlan, végérvényes értelmet kap. Ez a kivételes pillanat a halál előtti utolsó széttekintés félelem

nélküli pillanata. A régi magyar irodalom szóhasználatánál maradván, a „kiszólitás” előtti gyanútlan állapot, amelynek során legteljesebben mutatja meg magát a világ, amikor legmagasabb az emberben az életszeretet.

„*Csillagok, virágok, kikeleti lányok
 áprilisi fényes szél,
 hogy tündököl minden, suhog, csattog ingem,
 Isten, engem éltessél...*”

Az egész univerzum van itt képbe foglalva; az égbolt csillagai, a természet, a föld virágai, a virágok spontán képtársításával a nő, a nőiség, a szerelem s a fény, amely egyszerre lelki és fizikai eredetű.

A keresztény hadak, élükön Pálffy Miklós titkos tanácsossal, főkapitánnyal 1594. május első napjaiban kezdik meg Esztergom ostromát. Utassy József „versideje” azonban nem a halál hónapját, hanem az azt megelőző áprilist idézi, megerősítve feltevésünkben, hogy ebben a hat sorban egy olyan ember szól hozzánk, aki minden idegszálával az élethez köti magát, akitől távol esik eszmélésben, lélekben a halál gondolata. S valóban, az ostrom előtt egy hónappal Balassi birtokügyeivel van elfoglalva, s örül hadi tettének, hogy sikerül Divényt, az apai örökséget visszahódítani a töröktől. Hogy az életrajzi vonatkozás mennyire tudatosult a versíró Utassy Józsefben, nem tudom, de hogy az epigramma a már említett utolsó széttekintés önfeledt állapotának mesteri megragadása lett ekként, az egészen bizonyos.

Mint ahogy az önnönmagát éltető-köszöntő befejező két sor is ugyanebből az eufóriából eredeztethető.

„*Éltess nyolcvan évig, hadd legyenek vitéz itt:
 a szellemi végeknél!*”

Épp felét élte meg az óhajtott-kívánt időnek Balassi. Amikor Gabelmann, a veszteséget lajstromozó német jegyző füzetébe firkantja az „istentelen magyar” nevét:

„Perierunt: Valentinus Balassi, Hungarus sed impius...”, a további oldalakon, a „szellemi végek” élve maradtjai közt csokorba szedhette volna e nem mindennapi panteon többi alakját is. Mert Pálffy Miklós főkapitány mellett az esztergomi vár ostromában forgólódott lován Nádasdy Ferenc, a fekete bég és sárvári prédikátora, a hitvitázó Magyar István; az ostromlók között harcolt Thurzó György, árvai főispán, a későbbi nádor, ott volt és sereget vezetett maga Mátyás főherceg, aki 1608-ban mint magyar és cseh király vonul be a történelembe. A hadszíntéren az események szemtanúja Claudio Monteverdi, az opera atyja, madrigál-szerző,

aki mint a mantovai herceg muzsikusa kerül hazánkba, és a táborban teljesít lelkészi szolgálatot Pázmány Péter rendtársa, Dobokai Sándor jezsuita szerzetes. Ő lesz Balassi gyónató papja, ez a pap adja át az utókornak a költő utolsó szavait:

„Tuus miles fui Domine, Tua castra secutus sum.”
(Te katonád voltam, Uram, és a Te seregedbe jártam.)

Nagy Gáspár költői leleménye, hogy a jövődönék átadott mondat egy istenes verssel is kiegészül, mely az *Esztergomi apokrif* című költemény fikciójában, a haldokló költő utolsó fohászáként lett lejegyezve, ahogy – olvassuk a vers címe alatt – azt a jezsuita páter „évek múltán, emlékezetből” maga elé idézte.

Balassi meghatározó élményei: a világ, benne a létezés örömteli, áhítatos elfogadása és nagy megrendüléseinek pillanatai, amelyeket mindig mély belső számvetés követ. Életének természetes közege a „sétáló palota”, vezérlő fejedelme a Mennybéli Úr. Ehhez az Úrhoz, a „végtelen irgalmúhoz” küldi fohászát, miközben „fene ötte sebe” kíméletlen mohósággal emészti fel maradék erejét. Nemcsak a Balassi-életműnek, de egész zsolttáirodalmunknak megkoronázása az *50. zsolttár* fordítása.

*Végtelen irgalmú, ó, te nagy hatalmú
Isten, légy már kegyelmes!
Onts ki mindenestől jódot rám kebledből,
mert lá, mely veszedelmes
Bűnöm miatt lelkem, ki titkon rág engem,
mert nagy sebbel sérelmes.*

*Csak neked vétkeztem, bünt ellened töttem,
ó, kegyelmes Istenem,
Kit semmi ravaszság nem csalhat, s álnokság
rejtve előtted nincsen,
Mert az nagy kék égből, mint királyi székől
látod, mit mível minden.*

Nagy Gáspár versében – a *Tudom, nagy nyári délután lesz* című kötet ciklusnyitó verse – ugyancsak a sebesülés és halál beállta közti tizenegy nap az apokrif költemény születési ideje, így akár az *50. zsolttár* iker-versének is tekinthető. Csak míg a Balassi-életmű utolsó darabja szerkezetében, felütésében, érzelmi-logikai tagolásában a bűnbánati zsolttárok konvencióit követi, az *Esztergomi apokrif* csendes hálaadás, a Teremtő dicsérete. A Balassi-zsolttár szerkezeti elemei közül a kérés és hálaadás gesztusát veszi át. Ha a két vers keletkezésének, az élethelyzetből adódó elképzelt sorrendi-

ségét nézem, hajlok arra, hogy a Nagy Gáspár-vers a Balassi-életmű záróverse. Az apokrif fohászt a testi szenvedése mélyére került élet méltó elmenetelésnek vágya, óhaja hatja át, melyet egyedül az Úrtól remélhet a vers alanya.

Az angyali udvartartásától körülvevett Isten és a vég-óráját élő haldokló között létrejött találkozás toposza Rimay Epicédiumából, valamint az Epicédiumot olvasó, abból merítő *Szigeti veszedelem* szerzőjének zárójelentéséből ismert. Balassi-versgyűjtemény, miként az Epicédium is, feltehetően a mindössze huszonkilenc évet élt Zrínyi György, Zrínyi Miklós apja révén kerülhetett a csáktornyai tékába, miként Illésházy István krónikája is, melynek azon oldalán, amelyen Balassi sebesülésének és halálának tényét rögzíti a történetíró, Zrínyi a margóra feljegyzi: „Ej, szegény Balassi Bálint.”

Az Epidéciumban Ráfáel emeli fel, és viszi magával Esztergom ostromlott várából a költő lelkét, a *Szigeti veszedelemben* Gábrriel és angyali légiója a közvetítő, ember és Isten között.

Az agónia pillanatában, az eszméletvesztés előtt, a még tudattal megélt haldoklásban fogannak Nagy Gáspár versének sorai. Az angyali légió, élükön a Mennybéli Úrral bármikor alászállhat, jelenvalósága soha nem volt ennyire közeli, mint most, a „végcsata porondján.”

*Tusakodván bévül
én igaz Istenem
soha nem is másokkal
hajolj Te most fölém
egekből leszálló
minden angyalaiddal.*

*Szívem humuszába
legszebb hónapodat
virágostul borítsad
sebemnek üszökét
lázam futosását
erősen csillapítsad*

A vágyban és a vízióban, csobogó, nagy vízével érkezik az Úr, akinek hűsítő jelenléte emészti a lázat, és erőt ad a hálaadáshoz.

*Hűsítő kedvével
csobogó nagy vized
testemet ha megfolyná
Danubius forrás
szikkadt nyelvem tövét
Élesztené olyanná*

*mivel Téged Uram
végszatám porondján
híven dicsérhetnélek:
katonád voltam itt
angyalid kürtszaván
táborodba megtérek.*

Akárcsak Utassy verse, 6+6+7-es szótagszámú sorokból épül ez a vers is. Formai remeklés, észre sem vesszük: a Danubius forrás csobogásának lüktető folytonosságát felidéző sorokban névelő nélkül áradnak a szavak, akár a legtöbb Balassi-versben.

Ha az 50. zsoltár Dávid király zsoltárának parafrázisa, akkor az *Esztergomi apokrif* a Dobokai Sándor által lejegyzett Balassitól származó „hiteles” mondat: „Te katonád voltam, Uram, és a Te seregedben jártam” parafrázálása.

„Katonád voltam itt / angyalid kürtszaván / táborodba megtérek.”

A triptichon harmadik darabja, Kovács István *Balassi* című verse már az egyértelmű végről szól, amikor Balassi agóniájában a vár, az ország sorsa is előrevetődik, hiszen az ostrom sikertelen marad. (A keresztény hadak csak egy év múlva veszik vissza a törököktől Esztergomot.)

Az általános romlás közepette egy villanás erejéig megjelenik a sebesült költő, hogy aztán alakját feligya és elnyelje a darabjaira széthullott környezet.

*Szétört a díszkút, szét a csempe,
szirmok közé szorult a nap.
Egy sebesült a fényt kereste
a rázuhanó hegy alatt.*

*Esztergom Dunába süllyedt
A parton sípok és dobok...
s a hangörvényben elmerültek
hajnalok, harcok, asszonyok...*

Visszautalhatnánk az Utassy-versre, ahol a fény a világmindenséget, a fényben megjelenő teremtő-mozgató istenséget jelenti, amelynek érzéki megtapasztalása a létezés értelmének kétségbevonhatatlan bizonyítékául is szolgál. Kovács István versében azonban a fény eltűnni látszik abban a kozmikus növesztett pusztulásban, amelynek megragadását oly erős, apokaliptikus képekben adja vissza: a sebesülte zuhanó hegy, a Dunába süllyedő Esztergom, a hangörvényben elme-

rülő emberi, természeti világ. S mintha ez a mélybe hulló világ, füstfelhőinek nyiladékaiban a jövőre is rálátást nyújtana, még egyszer elénk kerül a költő alakja egy más idősíkban, amikor az előzőeknél talán még súlyosabb megpróbáltatás elé néz hazája.

*Az idő sáros hajszálai
tapasztják testét; koponyáját
Íjak idegei közt
Bécsbe kísérik hazáját.*

Kovács István verse az *Ördöglakat* című kötetében olvasható, egy olyan ciklusban, amelyben Balassi mellett Petőfi, Nagy László, Radnóti, Szabédi László előtt is tiszteleg. A legelső, világirodalmi rangú magyar költő nyitja meg a sort, akinek élete összeforrt, halálában jelképesen is, a hazával, akárcsak az őt követő négy költőnek.

El lehet gondolkodni azon, hogy a Balassi-versek, egészen pontosan a Balassi-strófa s az általa keltett, involvált életérzés miként bukkan fel koronként a magyar irodalomban, milyen belső szükség viszi rá a magyar költőket, hogy róla, neki vagy az ő kezével írjanak. Milyen belülről jövő sugallatnak engedelmességett a nagybeteg Orbán Ottó, betegsége várható kimenetelének tudatában, hogy papírra vetette legújabb kori líránk megrendítően szép sorait:

*Isten szabad ege,
madarak serege,
széljárta, tág fényesség –
legfényesebb nekem,
aki nagy betegen
az erkélyről nézek szét,
röptében bemérve
s szememmel kísérve
egy-egy csapongó fecskét...*
.....

*Most hívlak hát téged,
szabd rám szemmértéked,
megfizettem az árát:
lappangó öregség,
bujkáló betegség
orgyilkos törként jár át –
tedd meg hát, hogy híved,
fölfoghassam műved
határtalan határát!*
.....

MEZEY KATALIN
Útelágazás

Gimnazisták voltunk, tizenöt-tizenhét évesek. Az idősebbek már-már fiatal nők, akik legtöbbet az élet olyan komoly kérdéseivel foglalkoztak, mint a farmernadrágok beszerzése.

Abból, hogy a farmer nehezen beszerezhető ruhadarab volt, van, aki már sejti, hogy a nyugati divaticikkektől elzárt, szegény országból, mondjuk Magyarországról valók voltunk, a XX. század közepe táján, amikor már világra szóló legenda lett ez az egykori munkásnadrág. Tény, hogy történetünk idején a használtruha kereskedők még nem döntötték le a kontinenseket és kultúrákat egymástól elválasztó falakat, a „bálák” még nem érkeztek el a legérzékenyebbnek tűnő vidékekre is, nem légiesítették a leges-legkomolyabb politikai és etnikai határokat.

Vihorászva, hosszan elnyúló sorban gyalogoltunk az áprilisi-zöld szász-svájci utakon, dombokon, mezőkön és lankákon, jó húszan, két tanárnőnk, két német túravezetőnk és további két férfikísérőnk társaságában. Utóbbiak esetében fogalmunk sem volt, hogyan és miért utaztak velünk, éppen egy leánygimnáziumi csoporttal Kelet-Németországba, 1958 tavaszán. Elfogadtuk állandó jelenlétüket, annál is inkább, mert tanáraink sem tartották ezt magyarázatot igénylő dolognak.

Ahogy arról a két, zárkózott, magyarul alig beszélő, középkorú görög férfiről sem mondtak semmit, akik szintén utastársaink voltak, de még a programjainkon sem vettek részt. Üresnek látszó, de letehetetlen aktatáskájukkal egész nap a városban járkáltak. Csak reggel és este, a szálláson találkoztunk össze velük, jöttek-mentek, hangosan csapkodták az ajtót, szobájukból csípős cigarettafüst, pálinka- és hagymaszag szűrődött ki. Külön kosztos voltak, s amikor a turistaház menzáján reggeli kávéjukat főzték, megfigyelhettük, hogy degeszre tömött, papundekli kofferjaikból étkeznek.

Előttünk az éjszakai esőtől még nedves, apró-köves gyalogút, két oldalt a dunántúli lankák, legelők, hátunk mögött a Bad-Schandau-i magaspárt és az Elbán ringó kikötő, ahol egy-két órája szálltunk ki a hajónkból, hogy erdőn, mezőn át eljussunk egész napos gyalogtúránk végcéljához. Innen az esti hajójárat visz majd vissza bennünket a városba.

A dombok közt, egy útelágazásánál – ahogy közeledtünk, egyre kivehetőbb volt – fekete ruhás, fekete fejkendő parasztasszony álldogált. Nem leléstek a környéken az akkoriban számunkra még

szokatlan, fekete-fehér foltos tehenek. Minden nyilvánvaló ok nélkül, egymagában álldogált a tágas, zöld tájképben az első ember, akit, mióta a kis kikötővárost elhagytuk, megláttunk. Felénk fordult, mintha várt volna minket.

Épp olyan, mint otthon – gondoltam magamban, de a gondolatnak nem tulajdonítottam jelentőséget: miért lenne más egy keletnémet parasztasszony, mint az otthoni falusi néni?

A fekete öltözék: a sok ráncú szoknya, a kötény, a fekete szvetter és kendő kiemelte magas alakját a csupazöld háttérből, sovány, idős asszony volt. Kezét összefonva várakozott.

Akármiilyen heherészve-vihorászva, összevissza kacsázva közeledtünk is, előbb-utóbb odaértünk hozzá.

– Hát tik mek honnan gyüöttök?

Elöl haladó német túravezetőink „Gtentach”-jaira érkezett ez a váratlan válasz. Ők nem tudták, mit kezdjenek vele, mi azonban, akiket egy hete senki sem szólított meg magyarul, föl kaptuk a fejünket.

– Budapestről.

– Messziről hallottam... a nefetésetekpől is... hoty... há... ezek matyarak! – a hangja elcsuklott, gyors mozdulattal a szeméhez emelte a kezében szorongatott zsebkendőt. – Mind? Budenpesztről?

– Én Győrből – szólalt meg a lokálpatriotizmus az egyik harmadikosban.

– Én Mátrafüredről – hangzott egy másik válasz.

– Mátrafüredről... oszt Ponyhátró? Ponyháti nincsen kösztetek? – kérdezte, és most már megállíthatatlanul potyogtak a könnyei.

Szekszárdi akadt, mert a korábban nagynevű, református leányiskolából államosított budai gimnáziumba, amelynek tanulói voltunk, az ország minden tájegységéből érkeztek diáklányok.

– Szekszárt... a kisebbik fiam onnat fonút be, szegény... – hangosan zokogott, két kezével eltakarta a szemét.

Ijedten, értetlen arccal fogtuk körül. Lassacskán körégyült az összes lány. Ahogy beértek minket, megtorpantak, suttogva kérdezősködtek.

– És... honnan tetszik tudni magyarul? – kérdezte végül valaki.

– Hát honnat tudnék? – emelte fel a néni a fejét. Könnyes arcával büszkén hátra, hazafelé intett. – Én is matyar fatyok... Ponyháti... kitelepített... Sfár... Matyar...

– Kitelepített?

A kitelepítésekről akkoriban nemigen lehetett hallani. Az iskolában biztosan nem. Ahhoz azért mégis eleget tudtunk, hogy zavartan elhallgassunk.

– És most hol tetszik lakni?

Legelő haladó két túravezetőnk, az ősz hajú Ludwig és fia, a jóképű Karl néhány méterrel odébb várakozott ránk. A kibontakozó beszélgetést látva visszajöttek a megtorpant csoporthoz. A néni megtörölte a szemét, kihúzta a derekát, és a dombon túlra mutatott.

– Odaát... ott autószerelő a natyobbik fiam... Nagy fáros, natyobb mint Ponyhát. Natyobb Szekszártnál is... Sok az ipar, tyárak fannak...

Ezt már láthatóan a két bőrnadrágos, kirándulónak öltözött vízirendőr–túravezetőnk kedvéért mondta. Pedig egyikük sem értett magyarul.

Aztán ingerült felhorkanásukra – Na, was ist denn hier los? – észbekapott, és kellenlenül, de németül is elismételte az elhangzottakat.

– Gut. Also... dann! Aufwiedersehn. Wir müssn uns beeilen. – Ludwig, az öregebb német megpróbált továbbterelni minket. Nem tudta soha teljes egészében mellőzni a rendőrstílust, és itt a mezőn nem volt nyilvánvaló, hogy csak vízirendőr.

Időközben odaért hozzánk két tanárnőnk és otthonról velünk érkezett két „kísérőnk” is, harmincas éveikben járó férfiak, akik többnyire a felnőtt hölgyekhez csapódtak, már csak közös szenvedélyük, az állandó cigarettázás miatt is.

A fekete ruhás asszony az erélyes hangú felszólításra hátat fordított, mintha azonnal, köszönés nélkül

indulna is. Aztán mégis visszafordult, ahhoz a kislánynak hajolt, aki szekszárdinak mondta magát.

– Nem ösmersz ott Kloccékát? Klocc Franc... és a Klocc Fíli? ... A kisebbik fiam... meg a sógor... – halkán beszélt, és a könnyek ismét megindultak az arcán.

– Nem... – tűnődött el a kislány. – Nem ismerem őket...

– Lehet, hoty... még nem jöttek hasza?... Szibériából... a foksákpól... Több, mint tíz éfe fan már...

– Na, los, los – lökött most már egyet Ludwig az asszony felsőkarján –, lassen sie uns gehen! Gehe schon, gehe, gehe...

– Gehe, gehe – legyintett felé a néni. Aztán megint közelebb hajolt, és megsimogatta a szekszárdi kislány kezét.

– Üdföszlök mindenkit otthon... a ponyhátikat és... Szekszártot is... És ha egyszer találkszol felük: Klocc Franci és Fíli... Filmos – itt ismét erőt vett rajta a zokogás –, mont meg nekik, hogy én ... – sírva elfordult, és szemét törölgetve, lassan elindult a másik gyalogúton. Nehezen haladt, minduntalan megállt.

Ludwig, Karl, a két tanárnő és két további kísérőnk jócskán eltávolodott már, de mi, mint egy csapat összeve-rődött csirke, még sokáig ácsorogtunk az útelágazásnál, és integettünk a meg-megálló, fekete ruhás asszony után.

PÁLYÁZATI KIÍRÁS

Az Írók Szakszervezete, az Írók Alapítványa, a Sárvári Tinódi Gimnázium és Sárvár Város Polgármesteri Hivatala 2010. április 7-től 10-ig Sárvár városában megrendezi a magyar nyelvű Kárpát-medencei diákírók, diákköltők 33. irodalmi pályázatának táborát.

A pályázatot vers-, próza és tanulmány kategóriában hirdetjük meg, és várjuk minden 14–18 év közötti középiskolás diák magyar nyelven írt írásait. A pályázatok maximális terjedelme 15, írógéppel, számítógéppel (14 pontos betűnagysággal), vagy kézzel írt **kéziratoldal**.

A pályázatok beérkezésének **meghosszabbított határideje: 2010. március 1.**

Kérjük, hogy a pályázók **postán, egy jól olvasható példányban** küldjék el munkáikat, és a borítékra kívülről írják rá, hogy melyik kategóriában pályáznak (így: „verspályázat”, „prózapályázat” vagy „tanulmány-pályázat”). Tehát, aki két kategóriában is pályázik, két borítékban küldje írásait.

A pályázatokat a következő címre várjuk:

Írók Szakszervezete, Írók Alapítványa (1068 Budapest, Városligeti fasor 38.)

Fontos: e-mailen beérkező pályamunkákat nem nyomtatunk ki és nem veszünk figyelembe!

Kérünk mindenkit, hogy tüntesse fel pályázata belső címlapján a **saját nevét és címét, iskolája nevét és címét**, továbbá a **saját (vagy az iskolája) e-mail címét, telefonszámát**. A pályázat nem jelíges.

A legjobb ötven pályázat szerzője meghívást kap a 2010. április 7-től 10-ig megrendezésre kerülő sárvári irodalmi táborba, ahol kiértékeljük a pályamunkákat, és sor kerül a díjkiosztó ünnepségre is.

A beérkezett írások visszaküldésére nem vállalkozunk. A neves költőkből, írókból álló zsűri által kiválasztott **legjobb 50 pályázónak** az általa megadott címre **2010. március 29-ig** meghívólevelet küldünk. A táborban csak a meghívottak részvételét tudjuk biztosítani, számukra a rendezvény díjmentes. (Szükség esetén a pályázó útiköltségét is megtérítjük.)

Budapest, 2010. január 12.

A rendezők nevében jó munkát és sikeres pályázatot kíván:

Mezey Katalin